ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Φωνάξετε λοιπόν ! τοῦ ψιθύρισε συγχρόνως ὁ δήμιος. Προσποιηθῆτε πὼς πονᾶτε...

Ὁ κόμης ἄρχισε τότε νὰ κραυγάζῃ, προσποιούμενος πὼς ὑποφέρει φρικτά. Πραγματικῶς ὅμως δὲν ὑπέφερε καθόλου.

— Ἀρκεῖ ! διέταξε ἔξαφνα ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ.

Ὁ δήμιος ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴ βόττα τὸ πόδι τοῦ καταδίκου καὶ τὸ περιτύλιξε μὲ μιὰ πάνινη ταινία, ἐνῶ συγχρόνως μουρμούριζε στ' αὐτὶ τοῦ κόμητος :

— Προσποιήσου ὅτι ὑποφέρεις... Προσποιήσου γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !...

Ὁ κόμης τότε ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι, προσποιούμενος τὸν λιπόθυμο.

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ εἶχε καταλάβει ὅλη αὐτὴ τὴν κωμωδία, ὡστόσο ὅμως ἐβούτηξε ἕνα οφουγγάρι μέσα σὲ ξύδι καὶ τὸ πλησίασε στὴ μύτη τοῦ καταδίκου. Ἐκεῖνος ἄνοιξε τὰ μάτια του.

Ὁ Λάζαρος Δεστραδὲς διέταξε τότε τὸ γραμματέα νὰ κάμῃ τὶς ἴδιες ἐρωτήσεις στὸν Κανδάλ περὶ τῆς ἔνοχῆς του.

Ὁ κόμης ἔδωκε τὶς ἴδιες ἀπαντήσεις ὅπως καὶ προηγουμένως.

— Ἐμπρός ! τὸ ἀριστερό πόδι ! διέταξε τότε ὁ ἱεροεξεταστής.

Τὸ βασανιστήριο ἐπανελήφθη.

— Τώρα, ρωτῆστε τον ἂν ὁμολογῇ, εἶπε πάλι ὁ ἱεροεξεταστής.

— Εἶμαι ἀθῶος καὶ τὸ γνωρίζεις πολὺ καλά ! τοῦ ἀπάντησε κατηγορηματικῶς ὁ Κανδάλ.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΓΧΟΝΗΣ

Ὁ Λάζαρος Δεστραδὲς λυσσοῦσε ἀπὸ θυμὸ γιατὶ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποσπάση οὔτε μιὰ ὁμολογία ἀπὸ τὸν κόμητα Κανδάλ. Ἔξαφνα γυρίζοντας πρὸς τὸν χειροῦργο Ἀμβρόσιο Παρέ, τὸν ρώτησε :

— Πόσος καιρὸς χρειάζεται στὸν κατάδικο γιὰ νὰ γιατρευτῆ, ὥστε νὰ μπορέση νὰ περπατήση καὶ ν' ἀνεβῆ στὸ ἰκρίωμα ;

— Ἕνας ὁλόκληρος χρόνος θὰ τοῦ χρειάζονταν, ἀπάντησε ὁ χειροῦργος, γιὰ νὰ μπορέση νὰ συρθῆ μὲ δεκανίκια, ἂν ὑποθέσουμε ὅτι δὲν ἔσπασαν τὰ κόκκαλα τοῦ ποδιοῦ του. Ἀφῆστε τον ὅμως δυὸ ὧρες κι' ἔπειτα ἂς τὸν μεταφέρουν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

— Ἀδύνατον, εἶπε ὁ Δεστραδές. Κοντεύει νὰ νυχτώση καὶ ἡ ἐκτέλεσις πρέπει νὰ γίνη ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

— Εἶμαι ἕτοιμος αὐτὴ τὴ στιγμή, φώναξε ὁ κόμης Κανδάλ. Δῶστε μου μονάχα πέντε λεπτὰ καιρὸ νὰ κάμω τὴν τελευταία μου προσευχή.

— Ἔχεις πέντε λεπτά, ἀπάντησε ὁ ἱεροεξεταστὴς καὶ ἀμέσως ἀνέβηκε τὶς σκάλες τοῦ Δικαστικοῦ μεγάρου καὶ προχώρησε πρὸς τὸν ἐξώστη.

Πλῆθος κόσμου εἶχε μαζευτεῖ στὴν πλατεία τοῦ Δικαστηρίου καὶ στοὺς γύρω δρόμους. Ἀπὸ τὴν ἀνθρωποθάλασσα ἐκείνη ἀνέβαιναν ἄγρια μουγκρίσματα, ὅμοια μὲ τίγρεων, ποὺ φυλακισμένες στὸ σιδερένιο κλουβὶ περιμένουν τὴν τροφή τους.

Ἔξαφνα μιὰ κραυγὴ ἀγρίας χαρᾶς βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς ἀνθρωπομάζας αὐτῆς, ὅταν ἀντίκρυσαν τὸ σεβασμιώτατο Δεστραδές. Ὁ ἱεροεξεταστὴς ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἐπιβάλη σιγὴ καὶ τὸ κατώρθωσε στὴ στιγμή.

— Ὁ κατάδικος ὑπέστη τὴν ποινὴ τῆς βασάνου ! φώναξε τότε.

— Ὡμολόγησε ; ὡμολόγησε ; ρώτησαν ἀπὸ κάτου μυριάδες φωνές.

— Ὄχι !... ἀπάντησε ὁ Δεστραδές. Εἶνε ἕνας ἀσυνείδητος κακοῦργος. Ὁ διάβολος, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ ψυχή του, τὸν ὁπλίζει μὲ ὑπερφυσικὴ δύναμη.

Ἀνατριχίλα τρόμου διέδραμε τὸ πλῆθος.

— Μετὰ λίγα λεπτά, εἶπε ὁ Δεστραδές, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐγκληματίας θὰ βαδίση πρὸς τὸ ἰκρίωμα.

— Ζήτω ὁ ἱεροεξεταστής ! οὔρλιαξε τὸ φρενιασμένο πλῆθος. Στὸ ἰκρίωμα ὁ δολοφόνος !...

Ὁ Λάζαρος Δεστραδὲς ἀφοῦ ὑπεκλίθη γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν ὄχλο ποὺ τὸν ζητωκραύγασε, μπῆκε πάλι στὴν αἴθουσα τοῦ δικασηρίου.

Ἡ ὀχλοβοὴ ὅλο καὶ δυνάμωνε στὴν πλατεία. Τσαλαπατοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, σπρώχνονταν, φώναζαν, βλασημοῦσαν. Ἡ γυναῖκες ἄφηναν ὑστερικὲς κραυγὲς καὶ λιποθυμοῦσαν.

— Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Ἂς κάμουν γλήγορα λοιπόν, ἔλεγε κάποιος.

— Εἶμαι ἀπὸ τὸ πρωῒ καὶ περιμένω ἐδῶ χωρὶς νὰ φάω, παραπονιόνταν ὁ ἄλλος.

— Ἐγώ, ἔλεγε ἕνας τρίτος, ἐπλήρωσα ὀχτὼ δηνάρια γιὰ νὰ πιάσω θέσι σ' αὐτὸ τὸ βαρέλι καὶ νὰ μπορέσω νὰ ἰδῶ καλύτερα τὸν κακοῦργο. Ἂν νυχτώση, ὅταν θὰ τὸν περάσουν, δὲ θὰ τὸν ἰδῶ καὶ θὰ εἶνε σὰ νὰ μοῦκλεψαν τὰ λιεφτά μου !

— Δὲ φαίνονται ἀκόμα οἱ χωροφύλακες ; Τί κάνουν, γιατὶ ἀργοῦν οἱ ἀχρεῖοι ;

Ἔξαφνα φάνηκε κάποιος πολίτης, ὁ κ. Λαμινᾶ, φέροντας νέα.

— Τί γίνεται, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, κύριε Λαμινᾶ ; τὸν ρωτοῦν μερικοί.

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὸν πύργο, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα. Ἔχουν ἐκεῖ στήσει ἕνα θαυμάσιο ἰκρίωμα ἀπὸ ξύλο πρώτης τάξεως καὶ ἕνα σκοινὶ ὑπέροχο !

— Ἀ ! νά ! οἱ ὁπλοφόροι τοῦ ἐκλαμπροτάτου Κοντοσταύλου καὶ οἱ χωροφύλακες μαζύ !... φώναξε ξαφνικὰ κάποιος.

Ἡ ἀνθρωποθάλασσα ἐκείνη χώρισε ἀμέσως σὲ δύο, ἀφήνοντας στὴ μέση δίοδο, ἀπαράλλαχτα ὅπως εἶχε χωρίσει ἄλλοτε ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα μὲ τὴ θαυματουργικὴ ράβδο τοῦ Μωϋσέως.

Οἱ ὁπλοφόροι καὶ οἱ χωροφύλακες περνῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ δίοδο αὐτὴ σταμάτησαν καὶ παρατάχθηκαν σὲ δυὸ ζυγοὺς, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο, ὥστε νὰ συγκρατοῦν τὸ πλῆθος ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο μέρος. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δυὸ ζυγοὺς τῶν ὁπλοφόρων καὶ τῶν χωροφυλάκων πέρασαν κατόπι μοναχοὶ ὅλων τῶν μοναχικῶν ταγμάτων καὶ παπάδες μὲ τὰ χρυσοκέντητα πετραχήλια τους.

Τέλος ἡ πόρτα τοῦ Ἀνακτόρου τῆς Δικαιοσύνης ἄνοιξε :

— Νάτος ! Νάτος ! φώναξε τὸ πλῆθος.

Ἦταν πραγματικὰ ὁ κατάδικος καὶ ἡ συνοδεία του, ὁ ἱεροεξεταστὴς δηλ. μὲ τοὺς δυὸ βοηθοὺς τοῦ δημίου καὶ μερικοὶ δικασταί. Ὁ κατάδικος ἦταν τυλιγμένος μ' ἕνα μαῦρο πέπλο, τὸ ὁποῖον ἀμέσως πέταξε ἀπὸ πάνου καὶ τινάχτηκε ὄρθιος.

Μιὰ φρικίαση ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ διέτρεξε τὸ πλῆθος. Ὁ κόμης ἦταν ντυμένος κομψότατα καὶ τὸ λωγερὸ καὶ ρωμαλέο ἀνάστημά του διαγράφονταν ὑπέροχο κάτου ἀπὸ τὸ κουστοῦμι του. Μονάχα τὰ πόδια του ἦταν φασκιωμένα μὲ τὶς ταινίες, ποὺ τὰ τύλιξε ὁ δήμιος.

Ὁ θαυμασμὸς ὅμως τοῦ πλήθους μετεβλήθη πολὺ γρήγορα σὲ ὀργή :

— Ἔπρεπε νὰ τὸν βάλουν στὰ βασανιστήρια ! φώναζαν. Γιατὶ δὲν τὸν βασάνισαν ! Ὅλο χατήρια κάνουν στοὺς εὐγενεῖς !

— Μᾶς κοροϊδεύει ! Θάνατος στὸν κακοῦργο αἱρετικό.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀνέβασαν τὸν κόμητα στὸ ἀμάξι τῶν καταδίκων, ποὺ περίμενε ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε. Οἱ παπάδες ἔψελναν τὸ «*ἐκ βαθέων*». Ὅταν περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴ φρουδαλικὴ φυλακή, ὁ Ρὰλφ ὑψώνοντας τὰ μάτια του εἶδε τὴν Ἀνθούλα ἀκουμπισμένη σ' ἕνα παράθυρο νὰ κλαίη. Τὴ χαιρέτησε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ κ' ὕστερα γυρίζοντας πρὸς τὸ δήμιο τοῦ εἶπε :

— Φίλε μου, ἔχω κρεμασμένη στὸ λαιμό μου μιὰ ἀλυσσίδα, ποὺ ἔχει κάποια ἀξία. Ἂν θέλης νὰ κάμης μιὰ καλωσύνη σ' ἕναν ποὺ θὰ πεθάνη σὲ λίγο, δῶσε τὴν ἀλυσσίδα αὐτὴ στὴν κόρη ἐκείνη ποὺ βλέπεις ψηλὰ στὸ παράθυρο.

— Στὴν Ἀνθούλα Σαιντάζ ; ρώτησε ὁ δήμιος.

— Μάλιστα, στὴν κόρη τοῦ διευθυντῆ τῆς φυλακῆς.

— Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ τὴν δώσω, εἶπε ὁ δήμιος.

Ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ πλήθους εἶχαν κορυφωθῆ πειά. Ἡ ἀτάραχη στάσις τοῦ καταδίκου, τὰ πλούσια καὶ κομψὰ ροῦχα του, ἐπείραζαν τρομερὰ τοὺς εὐέξαπτους κατοίκους τῆς Βάζας.

Κάποιος ἀπὸ τὸ μαινόμενο αὐτὸ πλῆθος ἔσκυψε κάτου καὶ χουφτώνοντας μερικὲς λάσπες τὶς πέταξε στὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος Κανδάλ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα. Τὸ φρενιασμένο πλῆθος ἁρπάζοντας ἀπὸ χάμου λάσπες, χαλίκια, ἢ ὅ,τι ἄλλο τύχαινε, τἀρριχνε στὸ κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου καταδίκου, οὐρλιάζοντας φοβερά :

— Κατάρα !... Κατάρα !... Ἀνάθεμα !...

Ξαφνικὰ ὅμως σταμάτησαν. Μιὰ βαρειὰ καὶ ἐπιβλητικὴ φωνὴ ἀκούστηκε :

— Αἴ ! Ἀχρεῖοι ! θὰ κόψω στὰ τρία ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήση νὰ ρίξη ὅ,τι ἀπότε κατὰ τοῦ κόμητος !

Ἦταν ὁ Ρολάνδος Φερουλλιάκ. Πλάϊ του στεκόταν ὁ πολὺς Χαιρεμαρίας ποζάτος - ποζάτος, ντυμένος σὰν πρίγκηπας...

Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε πειὰ νὰ ρίξη τίποτα ἐναντίον τοῦ κόμητος. Τὰ οὐρλιάσματα ὅμως ἐξακολουθοῦσαν.

Ἡ πένθιμη συνοδεία ὅσο κι' ἂν προχωροῦσε σιγά, ἔφτασε τέλος μπροστὰ στὸν πύργο τῆς Βάζας. Ὁ λαὸς περίμενε κ' ἐκεῖ ἀνυπόμονα.

Ὅταν τὸ ἁμάξι μὲ τὸν κατάδικο ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ κόμης Κανδὰλ ὕψωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν πύργο. Ἕνας ψηχρὸς βροντᾶς ποὺ φυσοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη κυνηγοῦσε τὰ σύννεφα στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ σκόρπιζε σὰν κοπάδι προβάτων.

(Ἀκολουθεῖ)

Σωστὸς πρίγκηπας !...